

Keren we nu terug tot het ogenblik dat de binders voor de gendarmen en burgers vluchten moesten.

Ofschoon ze in alle richtingen wegijlden, verzamelden ze zich weer bij de eik, waarvan André gesproken had.

De rovers waren wanhopig, want ze vreesden zeer voor 't lot van hun hoofdman en makker, die in de gevangenis achtergebleven waren en voorzeker in de handen der gerechtsdienaren zouden vallen.

Een stelde voor Bakelandt te verwittigen en alle mannen der heide op te roepen, om met geweld de kapitein te verlossen.

Maar een verhief zijn stem en zei :

— Ge schijnt allen 't hoofd verloren te hebben. Laten we zo dicht mogelijk bij het dorp wachten, mogelijk heeft de kapitein onze hulp nog nodig.

De spreker vond eindelijk bijval en de binders slopen in de richting van Heist terug.

— Luister, luister! klonk het geestdriftig. Hoort, mannen, « Ha, ho, hoe! ». 't Is de kapitein die roept... Komt, we gaan hem helpen. Leve Cartouche!

Opgewonden snelden de binders voort.

— Ha, ho hoe! klonk het duidelijker.

— Waarachtig, hij is vrij! Had ik geen gelijk? Ja, ik ken onze baas wel! De man, die hem vangen zal, moet nog geboren worden! Leve Cartouche! bulderde de rover, die voorgesteld had naar Heist terug te keren.

Twee mannen kwamen aangesneld.

— Daar is hij... en Morré ook!

— Leve Cartouche!

— Vivat onze kapitein!

Zo klonk het vol geestdrift.

— Mannen, zijt gij daar? vroeg de roverbaas, die hijgend bleef staan.

— Ja, kapitein!

— Ik moet even uitblazen!

Weldra was Cartouche wat uitgerust.

— En de schaper? vroeg er een.

— Hij is dood.

— Kon hij niet vluchten?

— Ik heb hem gedood!

Een kreet van verwondering steeg op.

— Hij verdiende het, hij was een lafaard, hernam de schurk.

Snoevend verhaalden Cartouche en Morré hoe ze gevlucht waren.

De binders lachten en prezen hun kapitein.

— En nu, mannen, keren we naar Heist weer, besloot Cartouche.

Algemene verwondering.

— We moeten tonen, dat we de gendarmen noch de burgers vrezen, en zullen daarom ergens inbreken. En weet ge waar?

— Bij Deswert, riep er een.

— Neen, dat kan niet.

— Deswert moet uit de weg!

— Ja, hij moet onschadelijk gemaakt worden, maar hij is waarlijk een geduchte tegenstander, stemde Cartouche toe. Maar we kunnen niet in zijn woning dringen. Ik weet dat die slimme kerel allerlei signalen aan vensters en deuren heeft en daardoor onmiddellijk gewekt wordt. Maar we zullen de dappere commissaris een bezoek brengen. Die snoever verdient een lesje.

Dit plan werd toegejuicht.

— Ik ken zijn woning, vervolgde de kapitein. Ik ben er immers deze avond nog geweest. Vooruit, wij gaan!

Onderweg werd er nog over 't gebeurde gesproken.

— We moeten verraden geworden zijn, want anders zouden de gerechtsdienaren nog wel enige tijd gewacht hebben. Heeft niemand volk bemerkt?

— Ik, kapitein, antwoordde een, een jonkman en een meisje.

— En ge liet hen ongemoeid?

— O, van hen hadden we niets te vrezen. Ik heb het meisje herkend, 't was de dochter van Jan Morré.

— Louise! riep Sus. Ik heb vader horen zeggen, dat ze al sedert gisteren weg is.

— Ehwel, ik heb ze gezien.

— Ge liegt, riep Cartouche.

— Kapitein, ik heb haar goed herkend.

— Hebt ge haar herkend? vroeg de rover verbaasd. Maar jongen, ziet ge dan als een kat in het duister?

— Ja, kapitein, ik zie nogal goed in 't donker. Maar een ander had het toch ook gemakkelijk kunnen zien. Louise's gang kent iedereen. Zij heeft zo een air van een kleine prinses en...

Maar Morré sprong er tussen en riep :

— Zwi g man. Louise is een pront meisje, maar niet te fier.

— Dat zeg ik immers ook niet, ik bedoel maar alleen dat zij betere manieren heeft dan een gewone boerendochter en men haar van verre aan haar houding kan herkennen.

— Dat is waar, Louise heeft niets boers noch in houding noch in gedrag. Ze is gelijk een meisje van de stad, beaamde een der rovers.

Morré grinnikte.

Hij wilde er iets op antwoorden maar hield zich bij tijds in, want hij wilde de mannen niet tegen zich laten opzetten.

Maar heel de historie kwam Cartouche als iets vreemds voor.

Wat was dat voor een geheime geschiedenis?

Had hij haar dan niet met eigen hand gedood?

Had hij haar niet zien ineenzakken toen hij zijn pistool afvuurde.

En nu kwam er iemand beweren dat hij Louise had gezien, met eigen ogen gezien en dan nog aan de arm van een man.

— Wie was die man?

Men had van André, de zoon van Kate gesproken. Maar het lag buiten alle verdenking dat de zoon der moeder van de bende hem zou verraden.

Evenwel was hij niet gerust.

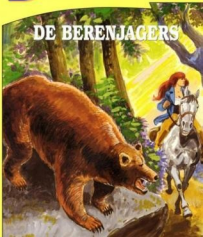
— Wij kunnen niet anders dan verraden zijn, herhaalde hij. Heeft zich iemand van de bende afgezonderd?

HCC LEEHMANS

63

BAKELANDT

DE BERENJAGERS

— Neen, kapitein.

— Heeft er iemand Louise vandaag nog gezien?

Neen, niemand der binders had het meisje in de dag bemerkt. Daarover waren zij het eens.

— Ziet ge wel, riep Cartouche, dat het onmogelijk is, dat Louise in de nabijheid van het dorp was. En hebt ge de man niet herkend?

— Neen, kapitein. Doch ik wil mijn hand in 't vuur leggen dat het wis en zeker Louise was, die ik met eigen ogen zag.

De kapitein haalde de schouders op.

— Ge hebt u vergist! Maar bah! spreken we er niet meer over, we moeten te Heist bij de commissaris zijn!

De binders trokken voort, maar Cartouche's gedachten verwijlden bij Louise. Waarom moest die binder hem aan het meisje herinneren?

— Louise is dood... en zo is 't wel! mompelde de roverbaas. De liefde zal mij niet ongelukkig maken... een schone vrouw zal mij niet aan 't gerecht overleveren, zei de kapitein der Pijpelheide bij zichzelf.

EEN GRAP VAN CARTOUCHE

Commissaris Doremans was onlangs verhuisd en woonde nu dicht bij 't gebouw waar de gendarmen verbleven. Van een ouderwets huis met zwaar eikenhouten deuren, dikke muren, grote kamers, had hij de bovenverdieping betrokken in afwachting van zijn huwelijk met de dochter van de koster, wanneer het jonge echtpaar 't ganse gebouw in gebruik zou nemen.

Doremans woonde hier met een knecht, en hij nam zijn maaltijden in een herberg of bij zijn aanstaande schoonouders.

Nu al de gebeurtenissen van deze bewogen nacht, kon de commissaris de slaap niet vatten. Hij dacht na...

Doremans wilde zich een grote naam verwerven, maar met al zijn daden bereikte hij juist het tegendeel!

De commissaris kon zich dat niet ontveinzen, al zou hij het natuurlijk nooit openlijk bekend hebben.

— Wilden de Fransen mij maar helpen! zei hij bij zich zelve. Ik zal eens naar Mechelen gaan... ja, dat moet ik doen. En komen er soldaten, dan stel ik mij aan hun hoofd... en dan, ja, dan valt de eer van de gevangenneming der binders op mij! Dan zal Doremans in rang verhoogd worden, dan zal hij hier of elders een voornaam ambt bekleden. Ik zal zo spoedig mogelijk naar Mechelen gaan, want ik moet iets doen, daar 't gebeurde van deze avond en nacht alom verteld en overdreven zal worden.

Eindelijk toch viel de commissaris, die met andermans veren pronken wilde, in slaap.

Zijn knecht, die geen eerezuchtige plannen koesterde en er dus ook niet over mijmeren moest, verkeerde reeds geruime tijd in 't dromenland.

Alles was stil in huis.

Maar plotseling piepte de deur van de slaapkamer, waar Doremans nu droomde over zijn voornaam ambt.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955